

ВЯРА БЕЗ ИНТИМНОСТ ВЪОБЩЕ НЕ Е ВЯРА

Дейвид Уилкерсън
25 Март 2002

Винаги съм се чудил на въпроса, който Исус зададе в Лука 18:8: „Обаче, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята?“ Какво имаше в предвид с това Господ? Като погледна църквата на Исус Христос днес, аз мисля, че няма друго поколение, което да е толкова фокусирано върху вярата, като нашето.

Очевидно е, че всеки говори за вяра. Проповедите по темата изобилстват. Семинари и конференции за вярата се провеждат в цялата страна. Има книги на тази тема по рафтовете на християнските книжарници. Множества християни се стичат на събрания, за да се подкрепят и насърчат от посланието на вярата. Днес има проповедници на вярата, учители на вярата, движения на вярата, дори църкви на вярата. Ясно е, че ако има специализация по един предмет днес в църквата, то това е въпросът за вярата.

Но, за съжаление, това, което повечето хора смятат за вяра днес, изобщо не е такава. В действителност Бог ще отхвърли голяма част от това, което се нарича и практикува като вяра. Той просто няма да го приеме. Защо? Защото това е покварена вяра. Много проповедници днес напълно очовечават темата за вярата. Те описват вярата така, сякаш тя съществува само за лична облага или за да отговори на себичните ни нужди. Чувал съм някои пастири да казват: „Вярата не е да помолиш Бога за това, което ти трябва. Тя е за да Го помолиш за това, което можеш да мечтаеш. Ако можеш да мечтаеш, значи можеш да я имаш“.

Вярата, която тези хора проповядват, е земна, вкоренена в този свят, материалистична. Тя призовава вярващите да се молят: „Господи, благослови ме, направи ме да просперирам, дай ми!“ Нуждите на един изгубен свят не се взимат предвид. Не мога достатъчно силно да наблегна на това, че този вид вяра не е това, което Бог желае от нас. Тя не може да бъде свързана с печалбата, без да включва благочестието.

Една особено опасна доктрина за вярата, е възприета днес. Тя твърди, че най-богоугодните вярващи са онези, които са „изработили своята вяра“, за да получат по-комфортен живот за себе си. Според тази доктрина, хората, на които трябва да подражаваме, са тези, които карат най-големите, най-скъпи автомобили, и притежават най-големите, най-пищни домове.

Това е абсолютна ерес. Ако беше така, тогава най-святите вярващи щяха да бъдат тези, които изпреварват другите финансово. Това би означавало, че ежедневието ни фокус е да работим по всякакъв начин за собствената ни печалба. А това въобще не е Евангелието на Исус Христос. Но вниманието ми в това послание не е насочено към проповедниците на просперитета или към доктрините за лична облага. А към тези, които истински обичат Исус, и които искат да живеят чрез вяра по начин, който Му е угоден. Моето послание към всеки такъв вярващ, е следното: всяка истинска вяра се ражда от интимност с Христос. Всъщност ако вярата ви не произлезе от една такава интимност, за Него тя въобще не е вяра.

Евреи 11 говори за библейския модел на интимност.

Когато четем Евреи 11, ние откриваме един общ знаменател в живота на тези хора,. Всеки от тях имаше определена характеристика, която обозначаваше вида вяра, който Бог обича. Какъв беше този елемент? Той беше в това, че тяхната вяра беше родена в дълбока интимност с Господа.

Факт е, че е невъзможно да има вяра, която да угажда на Бог, без да споделя интимност с Него. Какво имам в предвид под интимност? Говоря за близостта с Господа, която идва от копнеж по Него. Този вид интимност е една близка, лична връзка, общение. Тя идва, когато желаем Господа повече от всичко друго в този живот.

Нека да разгледаме само четири примера на изпълнени с вяра служители, които ходеха в тясно сътрудничество с Бога, както е споменато в Евреи 11:

1. Първият ни пример е Авел. Писанието казва: „С вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от Каиновата, чрез която за него се засвидетелствува, че е праведен, понеже Бог свидетелствува за даровете му; и чрез тая вяра той и след смъртта си още говори” (Евреи 11:4).

Искам да отбележа няколко важни неща за този стих. Първо, самият Бог свидетелства за даровете на Авел, или за неговото жертвоприношение. (Имайте предвид, че е имало повече от едно жертвоприношение. Авел очевидно често принасяше жертви на Господа).

На второ място, Авел трябва да е построил олтар на Господа, където е носел жертви. Освен това той принасяше не само читави агнета в жертва, но и тлъстината им. Писанието ни казва: „Тъй също и Авел принесе от първородните на стадото си и от тлъстината му” (Битие 4:4).

Какво означава тлъстината тук? Книгата на Левит казва за тлъстината: „Това е храна пожертвувана чрез огън за благоухание; всичката тлъстина принадлежи на Господа” (Левит 3:16). Накратко, тлъстината е храна за Бог.

Вижте, тлъстината беше част от жертвата, която предизвикваше издигането на сладък аромат. Тази част от животното лесно се запалваше и бързо се поглъщаше, като издаваше сладка миризма. Господ казва за тлъстината: „Вечен закон ще бъде във всичките ви поколения, във всичките ви жилища, да не ядете нито тлъстина, нито кръв” (3:17). Тлъстината принадлежи на Господа.

Тлъстината тук служи за прототип на молитвата или общението, които са приемливи за Бога. Тя представлява нашето служение към Господа в тайната стаичка на молитвата. И сам Господ посочва, че такова интимно поклонение се издига към Него като благоуханна миризма.

Първото споменаване в Библията на този вид поклонение е от Авел. Авел остави на жертвата и тлъстината да бъдат погълнати на Господния олтар. Това означава, че той чакаше в Божието присъствие, докато жертвата се издигне в небето.

Ето защо Авел е включен в залата с героите на вярата в Евреи 11. Той е прототип на служителя, който е в общение с Господа и Му предлага най-доброто от всичко, което има. Както и Евреи декларира: примерът на Авел живее и днес като свидетелство за истинската, жива вяра: „и чрез тая вяра той и след смъртта си още говори” (Евреи 11:4).

Как Авел получи такава вяра? Помислете за невероятните разговори между родителите му – Адам и Ева, които този младеж вероятно е подслушал. Двамата явно са говорили за предишното си време в градината с Господа. Без съмнение те са споменали за своето прекрасно време на общение с Бога, докато са се разхождали и са разговаряли с Него в хладината на деня.

Представете си какво се е случило в ума на Авел, като чувал тези истории. Той вероятно си мислел: „Колко прекрасно трябва да е било. Баща ми и майка ми са имали живо взаимоотношение със самия Създател”.

Докато Авел размишлявал върху това, той трябва да е взел решение в сърцето си: той вероятно е решил, че няма да има същата история като тази на родителите си. Той не можел да се задоволи с просто една предадена му традиция. Той трябваше да има свое докосване от Бога.

Може би пък Авел си е казал: „Не искам повече да чувам за минали преживявания с Господа. Искам да Го познавам сега, за себе си, днес. Искам взаимоотношение с Него, да имам общение и да говоря с Него”.

Това е самата „тлъстина”, която ние принасяме на Бога днес. Подобно на Авел, ние трябва да Му даваме най-доброто от нашето време, в тайната ни стаичка на молитвата. И трябва да прекарваме достатъчно време там, в Неговото присъствие, оставяйки Го да погълне нашите приноси на интимно поклонение и общение.

Сега сравнете приноса на Авел с този на брат му Каин. Каин принесе плодове на Господа, жертва, която не изисква олтар. Нямаше тлъстина, нямаше миро, нищо за поглъщане. В резултат на това не е имало сладък аромат, който да се издигне до небето.

С други думи, не е имало интимност, нямало е взаимодействие на лично ниво между Каин и Господ. Вижте, Каин принесе жертва, която не изисква от него да стои в Божието присъствие, търсейки Неговото общение. Затова Писанието казва, че приносът на Авел беше „по-добър” от този на Каин.

Сега, не се заблуждавайте: Бог почете жертвата, която Каин Му принесе. Но Господ гледа на сърце, и Той знаеше, че Каин не копнееше да бъде в Неговото присъствие. Това беше ясно от жертвата, която Каин избра да пренесе.

Според мен, Каин представлява много християни днес. Тези вярващи ходят на църква всяка седмица, покланят се на Бога и Го молят да ги благослови и да ги направи да просперира. Но те нямат желание за интимност с Господа. Искат техния небесен Отец да отговори на молитвите им, но не желаят да имат взаимоотношение с Него. Те не търсят лицето Му, не

копнеят за близостта Му, не копнеят за общението Му. Подобно на Каин, те просто нямат желание да стоят дълго в Неговото присъствие.

От друга страна, интимният, верен слуга търси Божието докосване в живота си. Подобно на Авел, той няма да се съгласи с нищо по-малко от това. Този служител казва: „Аз съм решен да дам на Господа цялото си време, което Той иска от мен за общение. Копнея да чуя Неговия тих и нежен глас. Затова аз ще остана в Неговото присъствие, докато Той ми каже, че е удовлетворен”.

2. Енох също се радваше на близко общение с Господа. Всъщност неговото общение с Бога беше толкова интимно, че Господ го преведе в слава далеч преди той да завърши живота си на земята. „С вяра Енох бе преселен, за да не види смърт, и не се намираше, защото Бог го пресели; понеже преди неговото преселване беше засвидетелствувано за него, че е бил угоден на Бога” (Евреи 11:5).

Защо Господ избра да преведе Енох? Встъпителните думи на този стих ни казват много ясно, че причината беше неговата вяра. Освен това заключителната фраза ни казва, че вярата на Енох угоди на Бог. Гръцката дума корен за „угоден” тук означава напълно обединен, в пълно съгласие, в пълно единство. Накратко, Енох имаше възможно най-близкото общение с Господ, на което някое човешко същество можеше да се наслади. А това интимно приятелство беше угодно на Бога.

Библията ни казва, че Енох започна да ходи с Господа, след като роди сина си Матусал. Енох беше на шестдесет и пет години по онова време. След това той прекара следващите 300 години в интимно общуване с Бога. Евреи ясно посочва, че Енох имаше толкова тясна връзка с Отца, беше толкова близо до Него в ежечасно общение, че Бог избра да го заведе у дома, при Себе Си. Всъщност Господ каза на Енох: „Така, в плътта, не мога да те заведа по-нататък. За да задълбоча интимността Си с теб, Аз трябва да те заведа при Себе Си”. Така той грабна Енох в слава.

Според Писанието, интимността на Енох беше това, което толкова угаждаше на Бога. Доколкото ни е известно, този човек никога не извърши и едно чудо, никога не разви дълбоко богословие, никога не извърши велики дела, които да са достойни за споменаване в Писанието. Вместо това ние четем това просто описание на живота на един верен човек: „Енох ходи по Бога”.

Енох имаше интимно общение с Бог Отец. И животът му е още едно свидетелство за това какво означава наистина някой да ходи с вяра.

3. Нашият следващ пример за близко ходене с вяра в Бога е Ной. Евреи ни казва: „С вяра Ное, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, подбуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си; чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра” (Евреи 11:7).

Като четем историята на този човек в Битие, ние откриваме, че „Ной придоби Господното благоволение” (Битие 6:8). Следващият стих ни казва как той намери тази благодат: „той

ходеше по Бога” (6:9). Ной добре познаваше Божия глас. Всеки път, когато Господ говореше с него, той се покоряваше. Отново и отново четем: „Тогавя Господ рече на Ноя” и „Ной извърши всичко, според както му заповяда Господ” (вж. 6:13, 22; 7:1, 5; 8:15, 18).

Опитайте се да си представите количеството време, което Ной трябва да е прекарал насаме с Бога. В края на краищата, той е трябвало да получи подробни инструкции от Господа за това как да построи ковчега. Но интимността на Ной с Бога отиде отвъд инструкциите, които той получи. Писанието казва, че Господ сподели сърцето Си с Ной, показвайки му злото в сърцата на хората: И Той разкри Своите планове за бъдещето на човечеството.

4. Авраам също имаше интимно общение с Господа. Помислете за начина, по който Бог описва взаимоотношението Си с него: „приятеля Мой Авраама” (Исая 41:8). По същия начин, Новият Завет ни казва: „и изпълни се писанието, което казва: ‘Авраам повярва в Бога; и това му се вмени за правда’; и се нарече Божий приятел” (Яков 2:23).

Каква невероятна похвала: да бъдеш наречен Божий приятел. Повечето християни са пяли добре познатия химн: „Какъв приятел имаме в Исус”. Библейските пасажии със сила утвърждават тази истина. Фактът, че Творецът на Вселената нарече един човек Свой приятел, е отвъд нашето разбиране. И все пак това се случи с Авраам. Това е признак за голямата интимност на човека с Бога.

Думата на иврит, която Исая използва за „приятел”, означава „обич” и „близост”. И на гръцки език, думата за „приятел” в Яков означава „скъп, близък сътрудник”. И двете предполагат една дълбока, споделена интимност.

Резултатът от интимността не е само тясна привързаност към Господа, но и все по-голямо отделяне от този свят.

Колкото по-близо растем към Христос, толкова по-голямо става желанието ни да живеем изцяло в Неговото присъствие. Освен това ние започваме да виждаме по-ясно, че Исус е единствената ни истинска основа.

Библията ни казва, че Авраам „очакваше града, който има вечни основи, на който архитект и строител е Бог” (Евреи 11:10). За Авраам, нищо в този живот не беше постоянно. Писанието казва, че светът беше „странно място” за него. Той не беше подходящо място за пускане на корени.

Но Авраам не беше мистик. Не беше аскет, който имаше свято излъчване и живееше в духовна мъглявина. Той имаше земен живот, силно ангажиран в световните дела. В края на краищата, той беше собственик на хиляди глави добитък. И имаше достатъчно на брой служители, които можеха да образуват една малка милиция. Авраам беше един зает човек, който даваше насоки на своите слуги и купуваше и продаваше добитък, овце и кози.

Все пак по някакъв начин, независимо от многото си бизнес дела и отговорности, Авраам намираще време за интимност с Господа. И понеже ходеше в тясно сътрудничество с Бога, той ставаше все по-недоволен от този свят. Авраам беше богат, проспериращ, имаше много

на брой добри неща, които го държаха зает. Но нищо в този живот не можеше да го разсее от копнежа за предстоящата небесна страна. Всеки ден той повече и повече копнееше да бъде по-близо до това по-добро място.

Небесната страна, за която Авраам жадуваше, не беше буквално място. По скоро тя беше да се чувстваш у дома си с Отца. Вижте, думата на иврит за фразата „небесна страна“, е "патер". Тя идва от думата корен, която означава Отец. Така че, небесната страна, която Авраам търсеше, буквално е Отца.

Какво означава това за нас днес? Означава, че движението ни към небесната страна не е само, за да достигнем небето един бъдещ ден. А става дума за ежедневен копнеж да преживеем присъствието на Отца точно сега. Евреи ни казва, че четирима от мъжете, които споменах - Авел, Енох, Ной и Авраам - умряха във вяра (виж Евреи 11). Всеки от тях се отдели от духа на своята епоха. И всеки търсеше друга държава. Светът просто не беше техен дом.

Но това не означава, че те чакаха да стигнат небето, за да се наслаждават на близостта с Отца. Напротив, като пътници, които преминават през този живот, те непрекъснато търсеха Божието присъствие. Нищо на земята не можеше да ги спре да се движат напред в търсенето им на по-дълбоко и по-близо ходене с Отца.

Чрез своя пример на верни последователи, тези хора казваха: „Аз търся място близо до моя Отец. И това място е отвъд всичко, което този свят може да ми предложи. Аз ценя високо многото благословени дарове, които Бог ми е дал в моето любимо семейство и благочестивите ми приятели. Нищо на този свят не може да замени любовта, която имам за тях. Но знам, че има една дори по-голяма любов, която може да се преживее с Отца”.

Евреи, глава 11, говори за много други хора, чието близко ходене с вяра беше угодно на Господ. С вяра, тези служители извършиха големи чудеса и много удивителни неща. И като изследваме техния живот, ние виждаме, че имаха един общ знаменател: всички те напуснаха този свят и неговите удоволствия, за да ходят в близко сътрудничество с Бога. Вие можете ли да твърдите същото за себе си? Сърцето ви копнее ли за по-близо ходене с Господа? Има ли нарастващо недоволство във вас към нещата от този свят? Или сърцето ви е привързано към временните неща?

Без интимност, вашата вяра не е истинска вяра в Божиите очи.

Марк, глава 4, разказва една история за Исус и Неговите ученици, намиращи се в лодка, която се люшкеше в бурното море. Като се запознаваме със сцената, виждаме, че Христос тъкмо е успокоил вълните с една единствена заповед. И сега Той се обръща към Своите ученици и ги пита: „Още ли нямате вяра?” (Марк 4:40).

Може да си мислите, че това звучи грубо. Нормално беше човек да се страхува в такава буря. Но това не беше причината за укора на Исус. По скоро Той им казваше: „След всичкото това време с Мен, все още не знаете ли кой съм аз. Как е възможно да ходите с Мен толкова дълго време, и да не Ме познавате интимно?”

Всъщност, учениците бяха удивени от невероятното чудо, което Исус току-що извърши. Писанието казва: „И голям страх ги обзе; и те си казаха един на друг: ‘Кой е, прочее, Тоя, че и вятърът и езерото Му се покоряват?’” (4:41).

Можете ли да си го представите? Учениците на Исус не Го познаваха добре. Той лично призова всеки един от тях да Го последват. А те бяха служили заедно с Него на множествата от хора. Бяха извършили чудеса на изцеление и бяха нахранили хилядите гладуващи хора. Но те все още не знаеха кой всъщност беше техния Учител.

Трагично е, че същото е истина и днес. Мнозина християни се возят в лодката с Исус, служат заедно с Него, достигат множества в името Му. Но не познават истински своя Учител. Те не са прекарвали интимно време, затворени с Него. Никога не са седяли кротко в Неговото присъствие, отваряйки сърцата си за Него, чакайки и слушайки да разберат какво Той иска да им каже.

Виждаме друга сцена, свързана с вярата на учениците в Лука 17. Учениците дойдоха при Исус и Го помолиха: „Придай ни вяра!” (Лука 17:5).

Много християни днес задават този въпрос: „Как мога да получа вяра?” Но те не търсят самия Господ за отговор. Вместо това, те се втурват да посещават семинари, за които се твърди, че обучават вярващите как да увеличат своята вяра. Или купуват купища книги, които предлагат десет бързи стъпки за увеличаване на вярата. Или пътуват стотици километри, за да слушат лекции за вярата от видни евангелизатори и учители.

Без съмнение мога да ви кажа, че вие никога истински няма да увеличите вашата вяра, по който и да е от тези начини. Ако искате увеличена вяра, трябва да направите това, което Исус каза на Своите ученици в този пасаж да направят. Как Той отговори на искането им за повече вяра? „Пригответи нещо да вечерям, стегни се та ми пошетай, докато ям и пия” (17:8).

Исус по същество каза: „Облечете дрехата на търпението. След това елате на Моята трапеза и вечеряйте с Мен. Искам там да Ме нахраните. Вие щастливо работите за Мен през целия ден. А сега искам да общувате с Мен. Седнете при Мен, отворете сърцата си, и се научете от Мен. Има толкова много неща, които искам да ви кажа”.

Не се примирявайте с още повече теологични обяснения на вярата. Не търсете повече стъпки, за да я получите. Само останете насаме с Исус и оставете Той да ви говори неща от Своето сърце. Истинската вяра се ражда в тайната стаичка на интимната молитва. Затова отидете при Него и се учете от Него. Ако прекарвате време в Неговото присъствие, вярата със сигурност ще дойде. Той ще създаде такава вяра в душата ви, каквато никога не сте знаели. Повярвайте ми, когато чуете Неговия тих глас да ви говори, вярата ще избухне вътре във вас.

Тази небесна страна - градът с основи, търсен от поколения преди нас - е мястото, където сега живеем.

Това място, този град се намира в Христос чрез вяра. Останалото, за което копнееха бащите ни, се намира в Него. Днес ние получихме обещанието, което те можеха само да предвидят и да приемат чрез вяра. Исус каза: „Баща ви Авраам се възхищаваше, че щеше да види Моя ден; и видя го и се зарадва” (Йоан 8:56). Авраам предвиди деня, в който Христос ще дойде на земята и ще изгради основите, за които Той пророкува. И патриархът се зарадва, знаейки, че един благословен народ щеше живее в това време. Той знаеше, че те щяха да се наслаждават на непрекъснат достъп до небесен разговор и общение с Бога.

Днес, обаче, много християни напълно пропускат това обещание. Вместо това, те живеят в ненужно объркване. Лутат се тук и там, опитвайки се да изработят вяра, която „дава резултати”. Непрекъснато са забързани в дейности, правейки неща за Бога, които в края на краищата само ги обременяват. Те никога не са в състояние на пълен покой в Христос. Защо? Защото те просто не се затварят с Господа, за да прекарат тихо време насаме с Него.

Ако си влюбен в някой, ти искаш да си в присъствието на този човек. Вие двамата искате да споделите себе си с другия, да отворите сърцата си и да станете интимни. Същото важи и за взаимоотношението ни с Исус. Ако ние Го обичаме, ние трябва постоянно да мислим: „Искам да бъда с моя Господ. Искам да се насладя на Неговото присъствие. Затова ще се приближа до Него, и ще чакам в Неговото присъствие, докато знам, че Той е удовлетворен. Ще остана, докато Го чуя да казва: „Тръгвай сега, и се наслаждавай на Моята любов”.

Наскоро чух Господния тих, нежен глас да ми шепне нещо, след като приключи времето ми на молитва с Него. Той ми каза: „Дейвид, моля те, не си отивай още. Остани с Мен. Има толкова малко хора, които общуват с Мен, толкова малко хора, които Ме обичат, толкова малко, които остават да чуят сърцето Ми. А аз имам толкова много за споделяне”. Това ми прилича на плач, на молба, която чувам в гласа Му. Тогава Господ ми каза: „Нека ти покажа къде Аз намирам твоята вяра, Дейвид. Тя е в твоето идване при Мен. Тя е в твоето чакане и служение към Мен, докато чуеш и разбереш това, което е в сърцето Ми”.

„Твоята вяра е в растящото ти желание да дойдеш в Моето присъствие. Тя е в твоето очакване на следващото ни време заедно. Тя е в това усещане, което си развил, че радостта на живота ти е само когато си сам с Мен”.

„За теб да се приближаваш към Мен вече не е работа; вече не е тежък труд. Сега ти го очакваш с нетърпение през целия ден. Знаеш, че когато работният ти ден приключи, ти ще дойдеш при Мен, за да ме нахраниш и да общуваш с Мен”.

Това е истинската вяра.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Faith Without Intimacy Is No Faith at All](#) / [Вяра без интимност въобще не е вяра](#)